

Pokoj a dobro

Založené 1999

Ročník 8 Číslo 2 www.pokojadobro.sk

Katolícky časopis farnosti Markušovce

Apríl 2006

3 | Stolovanie -
súčasť výchovy
Ján Duda

6 | Pôjdeme do
domu Pánovho
Ján Duda

8 | V moci
diabla
Lucia Hudáková

11 | Kantor Jozef
Kamenický
Marta Kamenická

„Pokoj vám! Ja som to! Nebojte sa!“

Kvet jablone (Snímka: Peter Lazor)

Zmŕtvychvstalý je nádejou ľudstva. Uprostred prírodných, živelných i ľudských katastrof, uprostred šíriacich sa chorôb a nespravodlivosti prichádza k nám náš Vykupiteľ naplňajúci temnotou sýtené srdcia pokojom. Prináša pokoj i do dnešného sveta. Nechajme sa nim naplniť!

Všetci sme hriešni, trpíme rôznymi neudami, menšími či závažnejšími. Módou je zvaliť ťarchu nie na vlastnú osobu, ale na

spoločnosť, výchovu, gény. Postupne sa stráca zmysel pre hriech. Ak človek tvrdí, že nemá hriech, klame sám seba a nie je v ňom pravda. Našťastie ešte sú ľudia, ktorí si uvedomujú zodpovednosť za svoje poklesky. Tiež vedia, že odplatou hriechu je smrť. Niektorí môžu upadnúť do beznádeje. No zmŕtvychvstalým Kristom sýtený človek vie, že smrť nad ním nevládne, môže žiť v Kristovi Ježišovi. On, milostivý a milosrdný Pán,

je ochotný odpustiť i tie najťažšie viny. On, Spasiteľ celého ľudstva, dáva šancu na život večný každému.

Oslobodil nás a stále oslobodzuje z otroctva hriechu. „*Aká nesmierna je voči nám tvoja dobrota, Otče, aká nevyspytateľná je tvoja láska! Aby si vykúpil otroka, vydal si na smrť vlastného Syna! Naozaj potrebný bol hriech Adamov, ktorý zotrela smrť Kristova! Ó, šťastná vina, pre ktorú k nám prišiel taký vznešený Vykupiteľ*“ (veľko-

nočný chválospev Exultet).

Vhlbme sa teda do tajomstva jeho zmŕtvychvstania, otvorme mu dvere v srdciach, odovzdajme celý svoj život, naše bytie, všetko, čo je v nás, aj naše poklesky, pády a previnenia.

Adriana Lazorová

editoriál

Milí čitatelia!

Mám rada ľudí, ktorí vedia dodržať slovo.

V ostatných rokoch to vnímam skôr ako zriedkavosť a takmer vzácnu výnimku. Akosi to prestáva fungovať. Je čoraz viac skúseností, že sa na druhých jednoducho nemôžeme spoľahnúť. A preto sme si zvykli, mať všetko potvrdené na papieri a najlepšie ešte aj potvrdené notárom. Bojíme sa byť oklamaní, podvedení. Máme strach, že niekto s našou dôverou „vybabre“.

Zdá sa mi, že kedysi to bolo troška iné. Tradovalo sa, že slovo robí chlapa. Ak niekto dal sľub, a následne ho nedodržel, bol vystavený hanbe, ktorá poškodila jeho česť a dobrú povest. V súčasnosti sa z nedodržania slova stáva dokonca aj dobrý biznis. Nasľubovať a nesplniť, prípadne ľudí poriadne oklamať. Možno aj preto vládne častokrát medzi nami atmosféra vzájomného podozrievania sa. Prestali sme si dôverovať, lebo je nám to buď zaťažko alebo často aj ľahostajné dodržať sľúbené.

Dodržať slovo predpokladá byť zodpovedným a poctivým voči iným ale aj voči sebe. Vážiť si toho druhého ale aj seba.

Aj preto mám rada veľkonočné sviatky. Pretože Kristus svoj sľub dodržal.

Monika Hodnická

zdravotnícke okienko

Tajomstvo zdravia ukryté vo Veľkej Noci

Veľkonočné sviatky. Sviatky pokánia, utrpenia, bolesti, cez ktoré spoznávame tajomstvo Kríža, ovocie ľudskej trpezlivosti a pokory, dotyk Večnosti. Neveriaci ich vníma lúčom jarného slnka, krásou jarných kvetín, prebúdajúcej sa prírody a nechápe, prečo k tomu potrebuje kresťan bolesť Kríža. Je to jedno z najťažších, ale aj najužitočnejších období roka. Mnohí veriaci sa priznávajú k najväčším duchovným zážitkom či obráteniam práve počas pôstu či veľkonočného času. „Temné obdobia môžu byť dobrými učiteľmi. Boh totiž môže pôsobiť v našej temnote tam, kde my nemáme nič pod kontrolou.“

V samotnej podstate pôstu sa skrýva aj lekárske tajomstvo veľkonočných sviatkov. Mnohé medicínske štúdie a vedecké objavy dokázali blahodarný účinok „pôstnej diéty“ na zdravie. Jeden z najpracovitejších systémov v organizme – tráviaci – takto môže ísť do „čistiarne“, aby sa obnovil, udravil, zbavil škodlivín a neskôr mohol lepšie slúžiť. Pečeň je najväčšia chemická továreň v našom tele, a tak jej tiež môžeme dopriať chvíľu oddychu.

Na prvý pohľad sa zdá, že takéto odriekania sú len ďalším stresom pre náš preťažený a prepracovaný organizmus, ktorý si rád dopraje príjemné a vyžaduje svoje stereotypy. Nie je to však pravda. To čo

Way of Cross - Resurrection, Luc Freymanc

s našou dušou robí odriekanie, stíšenie, modlitba, pôst – ešte nedokázal biochemicky či morfológicky zdôvodniť žiadny vedec. Vieme to precítiť a zažiť len my sami, ak sa týmto pravidlám podriadieme a vyskúšame si ich...A tak sa pôstnym obdobím a tajomstvom Veľkej Noci vlastne učíme pracovať s negatívnymi emóciami. Pôst a Veľká Noc k sebe neoddeliteľne patria. Stávame sa citlivejšími, vnímavejšími, pozornejšími a lepšími. Veľkonočná hostina – AGAPÉ – je oslavou

jarného slnka a prírody, ale aj veľkonočnou radostou a dotykom večnosti. Aby sme ju dôstojne a hlboko zažili a prežili, potrebujeme liek pôstu, pokory a trpezlivosti.

„Keď prijmeš za svoj zákon vieru v Kristovu Lásku, budeme z každej skúšky žať nové plody, lebo Boh je Život. Dopúšťa utrpenie a zlo, aby mohlo vzniknúť väčšie dobro.“

Prajem Vám požeňnané veľkonočné agapé.

Jana Virčíková

Stolovanie ako súčasť kresťanskej výchovy?

Kiež by som sa mýlil, ale mám pocit, že stále väčší počet mladých ľudí sa necíti na katolíckych bohoslužbách dobre, v kostole ich počet klesá a rastie počet unudených tvári. Nemáte tento pocit aj vy? Ak áno, zamýšľate sa, prečo je to tak? Či sa dá tomu zabrániť alebo predísť? Ako máme sami seba vychovávať a ako vychovávať deti a mládež, aby sa v kostole na sv. omši cítila dobre a bola tam prítomná so záujmom a z presvedčenia? Možno to znie neuveriteľne, ale jednou z vážnych predpokladov pre iný postoj je aj stolovanie. Ešte stále neveríte? Prečítajte si tento článok a položte si otázku, či na tom nie je niečo pravdy. Ak vaša odpoveď bude „áno“, skúste s tým aj niečo urobiť, neostaníte iba pri konštatovaní, že „má pravdu“.

Konkurencia

Kedysi, zvlášť na dedinách, bola nedeľná svätá omša vrcholným spoločenským nedeľným podujatím. Pred svätou omšou sa muži stretli, porozprávali, prebrali aktuálne udalosti, vymenili si informácie. To isté urobili ženy cestou do kostola. Potom nasledoval „oficiálny program“, počas ktorého si zaspievali, pomodlili sa, vypočuli si kázeň a po svätej omši dokončili, čo nestihli pred svätou omšou. Svätá

omša mala ešte aj iné „čaro“. Ľudia sa obliekli do svojich najlepších šiat. Nikde inde – až na nejaké výnimky – sa ľudia tak slávnostne neobliekali ako práve na nedeľnú svätú omšu. Ak bolo potrebné kúpiť nový oblek alebo nové šaty, kupovali sa obvykle pred Veľkou nocou a po prvý raz si ich obliekli na veľkonočnú svätú omšu. Svätá omša bola v istom zmysle aj „módnu prehliadkou“ alebo nevyhlásenou „súťažou krásy“. Nejedno mládenec si vyhladal budúcu matku svojich detí práve na svätej omši, lebo práve tam mu padla do oka. Svätá omša bola kedysi podujatím, ktorá nemala skutočnej konkurencie, lebo aj keď sa plánovalo nejaké divadelné, športové alebo iné podujatie, všetko sa muselo prispôsobiť nedeľnej svätej omši.

Meniť sa to začalo nástupom ľudovodemokratického zriadenia po „víťaznom februári 1948“ zakladaním roľníckych družstiev, štátnych majetkov a rôznym budovateľským úsilím „novej budovateľskej generácie“, od ktorej sa žiadalo, aby pracovala i v nedeľu a tomuto úsiliu musela ustúpiť aj nedeľná svätá omša. Napokon to vyvrcholilo po roku 1989 príchodom trhovej ekonomiky a hospodárstva postaveného na voľnej súťaži. A tak sa stále

a všade súťaží a vždy o skvelé ceny. Kam sa pohneme, všade máme možnosť súťažiť a vyhrávať, hoci to druhé sa stane dosť zriedka. Dokonca aj zo športu a kultúry sa stal tvrdý biznis a športové haly a štadióny sa stali novodobým „chrámom“, v ktorom sa diváci dostávajú priam do neskutočnej extázy či vytrženia. Svätá omša sa tak dostala nielen do zóny konkurencie, ale priam do zóny ohrozenia, že „v zápase o diváka“ bude neúspešná.

Iný pohľad

Pozrime sa však aj na druhú stránku „mince“. Každý mladý človek osobnostne dozrieva, až jedného dňa „objaví“, že život nie je len o súťaži a víťazstvách, ale aj o bolestiach a životných prehrách. Objaví, že uznaniahodným človekom nie je iba ten, kto zvíťazil na majstrovstvách sveta, alebo nadobudol veľký majetok a bohatstvo (čo je často ilúziou mladých), ale aj ten človek, ktorý podá inému pomocnú ruku, podá pohár vody, dá najesť a poumýva pripútaných na lôžko. Možno na to príde až vtedy, ak na tom lôžku bude on sám. Možno – a bolo by to najlepšie – ak by na to prišiel čím skôr, v čo najmladšom veku a nie až vtedy, keď bude odkázaný na pomoc iných. Bude to pre neho „objav hodný Nobelovej ceny“, lebo úplne zmení jeho životné postoje a hodnoty. Možno potom sa ináč a bezkonkurenčne začne dívať aj na hodnotu a zmysel svätej omše.

Preto sa cirkev so svojou svätou omšou díva s pokojom na zdanlivé úspechy jej „konkurentov“. Napriek tomu si môžeme položiť otázku čo robiť, aby mladí ľudia nemuseli tak ťažko a „krvopotne“ dospieť k pravde po tak dlhom čase a za cenu, ktorú možno i tvrdo zakúsia na vlastnej koži?

Stolovanie ako štýl života

Počas svojho študijného pobytu v Taliansku som sa počas prázdnin zúčastnil pastoračného pobytu v diecéze Massa v blízkosti známych kararských mramorových lomov na pobreží Tirenského mora. Mons. Alberto Silvani, ktorý bol v tom čase generálnym vikárom diecézy, ma pozval na odpustovú slávnosť do farnosti Villanuova. Po odpustovej svätej omši všetci kňazi v počte asi 20 sme šli na obed nie na faru, ale do reštaurácie. V kňazských reverendách alebo niektorí v kňazskom civile. Čašníci prispôbili stoly tak, že sme sedeli akoby pri jednom stole, nahlas sme sa modlili a počas obeda aj so známou talianskou hlučnosťou diskutovali. Kňazi srdečne pozdravovali iných hostí, ktorí „náhodou“ prišli tiež do tejto reštaurácie. V srdečnom rozhovore sme tam takto obedovali asi tri alebo štyri hodiny. Nikto z prítomných kňazov, ani iných pri susedných stoloch sediaci hostia sa nečudovali, nepozastavovali na tým, čo tam robia „farári“. Čudoval som sa iba ja. Jednak preto, že sa nad tým nečudujú ani kňazi ani hostia sediaci pri iných stoloch a jednak preto, že na Slovensku som niečo také nezažil, nie je to tu zvykom, tu by sa nad tým mož-

no ľudia i pohoršovali... Ale tam sa nad tým nikto nepozastavoval a čas obeda nám ubehol veľmi rýchlo, lebo všetci horlivo, ba vášnivo až hlučne diskutovali a mal som dojem, že sa všetci cítíme veľmi dobre. Bola to úžasná atmosféra. Odvtedy mám taliansku kultúru a kuchyňu vo veľkej úcte. A tu som aj pochopil, aký je rozdiel medzi stolovaním a najedením. Totiž cieľom stolovania nie je iba najesť sa, ale je to skutočný rituál, priam vznešený obrad, keď sa pri stole stolujúci cítia dobre. Sú to chvíle, kedy sa veci vysvetľujú, rozprávajú sa zážitky, nadväzujú alebo utužujú priateľstvá a... medzitým sa aj „papká“, a ak to je aj chutné, človek býva mimoriadne v takých chvíľach spokojný a náchylný „odpúšťať“ alebo „zdieľať sa“... jednoducho prežívať radosť zo spoločenstva, radosť z toho, že je uprostred priateľov. A tu kdesi nachádzam aj kľúč k radostnému prežívaniu svätej omše.

Treba učiť deti a mládež stolovať, nie iba najesť sa. Preč so štýlom života, ktorý nás učí iba najesť sa a kamsi utekať. Učme sa stolovať, lebo je to štýl života, ktorý nás učí pri jedení aj rozprávať a predovšetkým radovať sa a prežívať pocity spolupatričnosti. Nedeľné obedy nech sú skutočným stolovaním celej rodiny, počas ktorých otec vypočuje svoje deti, ich zážitky, odovzdá im cenné ponaučenia a skúsenosti, vyrieši všetky celotýždňové problémy a všetci sa tam budú dobre cítiť a radovať sa, že sú spolu a túto radosť bude znásobovať gurmánske umenie radostne naladenej mamky.

Svätá omša je vlastne stolovaním

Všimli ste si, že Pán Ježiš ustanovil sv. omšu počas večere? Svätá omša je vlastne stolovaním. Nie je najedením, lebo čo do množstva tu jeme skromne, ale určite je stolovaním. Kto sa naučil stolovaniu doma pri spoločnom rodičovskom stole a prežívať jeho atmosféru, ten omnoho ľahšie pochopí a „nájde sa“ aj vo svätej omši. Lebo pri svätej omši je veľmi veľa prvkov stolovania. Ak sa doma pred jedením modlia, v kostole je to tiež. Ak si doma pri stolovaní hovoria zážitky, pred svätou omšou alebo po nej to môžu robiť tiež. Ak doma pri stolovaní prežívajú radosť zo spoločného stretnutia rodiny, pri svätej omši to môžu prežívať tiež ako duchovná rodina nasledovníkov Pána Ježiša. Ak doma počujú z úst otca ponaučenia a povzbudená, pri svätej omši to počujú tiež ako ponaučenia a povzbudená nebeského Otca prostredníctvom úst duchovného otca. Napokon ak sa doma je telesný pokrm, pri svätej omši veriaci jedia duchovný pokrm, eucharistiu, chlieb večného života.

Iste, nie je to „liek“ pre každého. Nie každý, kto vie stolovať, si nutne musí nájsť aj kladný vzťah k svätej omši a jej aktívnemu a užitočnému prežívaniu. Ale je to jedna z ciest, jedna z mnohých možností, dôležitý predpoklad k tomu, aby človek, ktorý uverí v Ježiša Krista, pocítoval radosť a úžitok aj z prežívania spoločenstva veriacich na svätej omši. Naučiť sa radostne a slušne stolovať sa tak stáva skutočne vážnym a významným prvkom rodinnej a rodičovskej výchovy k prežívaniu viery a zvlášť k prežívaniu svätej omše.

Ján Duda

Korene Veľkonočnej procesie a jej aktuálnosť v dnešnej dobe

Biela sobota je dňom, o ktorom všetci vieme, že je vtedy najdlhšia svätá omša. Ľuďom dnešnej doby je mnohokrát nezrozumiteľná a môže sa zdať, že obsahuje zbytočne veľa obradov, ktoré „nikomu nič“ nehovoria. Žiaľ, častokrát je to pravda. Asi najmenej „praktickou“ z týchto častí Veľkonočnej vigílie je záverečná procesia, tzv. obrad Vzkriesenia. Skúsme sa zamyslieť, či máme nejaký dôvod ísť v procesii okolo kostola a či je za tým aj niečo viac? Možno práve v odpovedi na túto otázku je skrytý význam celého tohto „divadla“.

V škole, v práci alebo medzi priateľmi, všade tam, kde sú rôzne vzťahy medzi ľuďmi, sa každý deň stretávame z rôznymi prejavmi vzťahu dvoch ľudí. Napríklad nadriadený pochváli podriadeného, manželia sa hádajú, učiteľka napomína žiakov. Všetko je to vyjadrením sympatie či nesympatie k človeku a hovorí o tom, aký má jeden k druhému postoj.

Podobne to bolo aj v starovekom Ríme. Cisár vchádzal po vyhratej vojne do mesta a jeho ľud si ho uctil slávnostným odevom, vyzdobenými ulicami, spievaním oslavných hymnov a piesní. A práve tam má korene naša procesia so vzkrieseným Kristom v Eucharistii na Bielu sobotu. Je to naše prevolávanie a oslava Boha, ktorý neostáva len „kdesi“ v chráme, ale chce posvätiť aj našu obec, mesto. My ho oslavujeme ako vzkrieseného Krista (viac ako cisára v Ríme). To je dostatočný dôvod na aktuálnosť tejto procesie pre nás všetkých aj v dnešnej modernej dobe. Nie je to nič umelé, ale vychádzajúce z prirodzenosti každého človeka.

A ako to bolo u prvých kresťanov? Samozrejme, aj oni oslavovali vzkrie-

seného Krista. Ich prenasledovanie im neumožnilo usporiadať nejaké špeciálne oslavy a už vôbec nie procesie. Až v ranom stredoveku (8. – 9. storočie) vznikol slobodný priestor na oslavu Boha, aká mu patrí. No nebolo to na svätej omši, ako by sme si mohli myslieť. Tá bola v latinskom jazyku a kňaz otočený chrbtom k ľudu. Ľud tam preto nachádzal iba málo miesta na oslavu Boha, a tak sa stalo pre nich najdôležitejšie miesto, keď kňaz pozdvihol Kristovo telo v premenenej hostii. A práve vtedy bola ich chvíľa na oslavu Boha a modlitbu. Tam videli naozajstného Krista. Kristovo zmŕtvychvstanie bolo, ako aj dnes, najväčším sviatkom celej Cirkvi. Ľud si to veľké tajomstvo približoval v hrách a sprievodoch, ktoré vysvetľovali udalosti Veľkej noci: Kristovo ukrižovanie a zmŕtvychvstanie. To je druhý zmysel tejto Veľkonočnej procesie, ktorá nás chce presvedčiť o tom, že Eucharistia je naozaj Kristus, ktorý vstal z mŕtvych. Hovorí nám o tom aj pieseň Pán Ježiš Kristus z mŕtvych vstal..., ktorú pri tejto procesii spievame. V každej slohe je kúsok z tejto

veľkonočnej udalosti, a tak môžeme lepšie „vnímať“ Zmŕtvychvstalého v Eucharistii. Ona posväcuje nielen kostol, ale aj to, čo je mimo neho – nás a naše domovy.

Preto je potrebné vidieť v tejto procesii alebo obrade Vzkriesenia oslavu Krista. Jemu sa oplatí dať iba to najlepšie. Nebuďme preto povrchní kresťania, ale ukážme, že to, čo na obradoch a svätej omši robíme, myslíme naozaj úprimne. Určite sa oplatí do toho investovať trochu pozornosti a spevu. Potom budeme naozaj prežívať v slovách aj skutkoch veľkosť oslavy Boha, ktorá je iba málom, čo od nás Boh chce.

Svetlana Kravecová

Procesia kedysi

Procesia dnes

Zaradoval som sa, keď mi povedali:

Pôjdeme do domu Pánovho...

Nie je kostol ako kostol. Iste, každý katolícky kostol je dom nášho Pána. No sú kostoly esteticky príjemné, čisté, vkusne upravené, ktoré napomáhajú modlitbe, duchovnej až posvätej atmosfére. Avšak sú kostoly, ktoré menej napĺňajú tieto kritériá. Ku kostolu akosi už samozrejme patrí kostolník alebo kostolníčka. O markušovský chrám sv. Michala archanjela sa stará pani kostolníčka pani Mária Kalafutová, rod. Kamenická. Poznáme ju ako energickú a pracovitú ženu. A takou je aj v sakristii kostola.

Narodila sa 3. septembra 1932 v Markušovciach vo viacdsetnej rodine. Jej bratom bol aj dlhoročný markušovský organista pán Jozef Kamenický, ktorého si Pán povolal na večnosť práve pred rokom. V tuhej januárovej zime v roku 1952 sa vydala za Štefana Kalafuta z Oľša. Aj jeho si už Pán povolal na večnosť a ona zostala vdova.

Jej cesta k službe kostolníčky nebola priamočiara, ale – ako to dnes priznáva – prirástla jej k srdcu. V súčasnosti si už svoj život bez tejto služby ani nevie predstaviť. A tak som jej položil niekoľko otázok. Dlho nechcela, vraj čo povedia ľudia, ale potom, ako som jej vysvetlil, že každý máme svoje dobré i menej dobré stránky a na stránkach nášho časopisu nepíšeme len o tých, ktorí boli vyhlásení za blahoslavených a svätých, začala odpovedať na moje otázky. S jej prácou mám veľa pekných i priam humorných zážitkov. Vie byť originálna, neopakovateľná... A tak je naša služba – jej ako kostolníčky a mňa ako farára – pre kostol a veriacich posvätnou službou, ale popretkávanou prvkami porozumenia a z času na čas

i úsmevných zážitkov. Som naozaj rád, ak sa služba v chráme vykonáva i s úsmevom a radosťou.

Pani Kalafutová, čo robíte najradšej z práce kostolníčky?

Všetko, čo robím pre kostol, robím rada. Ale najradšej žehlím kostolné veci (kňazské a miništrantské oblečenie, plachty...) V tom sa vidím...

A ja som si myslel, že najradšej pomáhate pri obliekaní pána biskupa do bohoslužobného rúcha, ak príde do našej farnosti?!

I to treba urobiť, ale mávam pri tom veľkú trému. Potom, keď idem zapáliť sviece na oltár, až sa mi ruky chvejú. Nebojím sa ich, ale je to taká bázeň, akýsi zvláštny pocit zodpovednosti, aby všetko dopadlo dobre.

Miništrantov držíte vo veľkej disciplí-

Pani kostolníčka Kalafutová

ne. Niekedy, keď zakročíte, snažím sa byť aj ja disciplinovanejší. A hovorím to skutočne v tom dobrom slova zmysle. Ako ste si vybudovali takýto rešpekt?

No čím? Disciplínou. Ja som tiež veľavravná, ale v kostole musí byť reč čí čo najmenej. Taktiež sa starám, aby udržiavali poriadok vo svojich veciach, lebo im oblečenie pierem, žehlím a udržujem v čistote. Nemôžu chodiť k oltáru v pokrčenom alebo špinavom miništrantskom oblečení. A o to všetko musím dbať a dohliadať, aby sa aj oni správali dobre.

Ako prežívate Veľkú Noc?

Dosť v strese. Už týždeň vopred sa na to vnútorne pripravujem a starám sa, či to dobre všetko dopadne. Veľkonočné obrady sú iba raz do roka, a teda dosť zriedkavo, aby sa na to dalo zvyknúť. A tak sú to pre mňa dosť veľké starosti.

Mohli by ste si spomenúť na najkrajší zážitok v súvislosti s prácou kostolníčky?

Veľmi pekné chvíle mám pri primíciách našich novokňazov. A je ich celkom dosť. Prežívam to značne dojí-

Interiér Kostola sv. Michala v Markušovciach

mavo. Tých pekných chvíľ je skutočne viac. Nedajú sa tu spomenúť všetky. Peknou chvíľou bolo aj to, keď sme sa v decembri 1998 vrátili z provi-zórnych priestorov domu smútku, kde bývali sv. omše, späť do kostola po oprave. Bolo tu vysvietené, teplúčko, čisto, voda... Čo sme sa dovtedy natrá-pili, čo sme sa tu vody nanosili a zima bola všade. Aj kermeš mám rada, lebo je to slávnosť.

A najťažší zážitok?

Je to služba a tá má – ako každá iná – aj svoje ťažkosti. Niekedy mi doma príde na rozum, či je v kostole všetko v poriadku a je už večer. No treba vstať a ísť pozrieť. Nie je mi vtedy ľahko. Avšak nepadne mi zaťažko v pracovať kostole. Beriem to ako niečo prirodzené.

A nejaký kuriózný zážitok?

Robili sme odvodnenie vonkajších kostolných múrov, chodníky na kos-tolnom dvore, trávnikovú porast. Boli sme už z toho dosť unavení. Raz som vás pán farár našla na kostolnom dvore, ako ste sedeli opretý o kameň na severnej strane kostola (dnes tam chlapi diskutujú a majú tam „kútik“ fajčiarov s netypickým kamenným popolníkom). Celý dvor bol rozkopa-

ný, preosievali sme zeminu na celom dvore... A ja som Vám vtedy povedala, že to nebude hotové ani do Vianoc. Vy ste povedali, že to bude hotové na kermeš (29. septembra). Neverila som tomu. A tak sme urobili stávkou o tisíc korún. Žiaľ, prehrala som ju. Na ker-meš bol kostolný dvor upravený.

(Duda: logika môjho postoja spo-čívala v tom, že práce bolo potrebné čím prv ukončiť, nakoľko som cítil, že tí, ktorí chodili pracovať, už sami cítili únavu a boli sme všetci každým ďalším dňom citlivejší a nervóznejší... pochopil som, že s prácami musíme načas prestať. Čím prv, tým lepšie. A tak som musel „naštartovať“, čo ešte bolo vôbec možné „naštartovať“ a aj keď všeličo by bolo na nádvorí mož-né urobiť aj precíznejšie, bolo nutné v prospech dobrých vzťahov a pohody farskej komunity práce zastaviť „do-končením“. Blízky kermeš bol na to vhodnou príležitosťou).

Chceli by ste ešte niečo povedať?

Boli tu a sú tu dobrí farári, dobrí kap-láni. I keď každý bol iný. Ja som sa ich snažila vnímať v tom dobrom.

PS: Pani kostolníčka si to s duchoven-stvom (i budúcim duchovenstvom) svoje užije. Istý XY sa ponáhlal do bočnej lode

rozdávať sväté prijímanie a šiel – ako obvykle – cez sakristiu. Tam pani kostol-níčka už stála prvá v rade a čakala na eucharistiu. Keď XY prišiel k nej, zobral z nádoby eucharistiu, nadvihol ju pred otvorenými ústami pani kostolníčky a po-vedal: „Pochválený buď Ježiš Kristus“. Ona stratila reč, nevedela, čo má povedať a od úľaku zabudla zavrieť aj ústa. Ešte aj po svätej omši sa z toho tak smiala, až jej tiekli slzy.

Za rozhovor ďakuje J. Duda

Zavolajte prosím informácie...

V jednej nemocničnej izbe ležali tri tetušky. Bolo to ženské oddelenie. Jedna tetuška tam ležala a usmievala sa. S neskrývanou hrdosťou sa prizna-la, že už oslávila osemdesiatpätku. Na tie roky vyzerala skutočne dobre. Len nohu mala nejak veľmi napuchnutú a pohybovala sa len o barlách a aj to veľmi ťažko. Až vtedy som na nej spozorovala, že roky sú predsa len roky. Druhá, mladšia, tiež nevyzerala zle. „Vyzeráte veľmi dobre“ – svorne konštatovali obidve spolubývajúce. Pravda sa však ukázala veľmi skoro. Prišla návšteva a ukázala sa potreba porozprávať. Len pani Jolana – tak ju príbuzní oslovovali – rozprávala akosi „od vecí“. Bola totiž nahluchlá. Príbuzní jej museli rozprávať viac do ucha, aby počula a porozumela. Hne-vala sa, že ešte nemá strojček, ktorý by jej pomohol lepšie počuť. Ešte by jej pomohol, ale ktovie ako nadhlo, lebo roky sú len roky. A okrem toho mala ešte ďalšie diagnózy a na každú

liek, kopec liekov... Vtedy ešte nikto nevedel, že tretia je síce najmladšia, ale aj najviac chorá. Údajne s ňou mali lekári najviac práce, aby jej ratovali holý život. Ale aj ona vyzerala veľmi dobre. Lenže niekedy výzor je jedná vec a choroby druhá.

Aj na druhých izbách boli za-ujímavé tety. Jedna hovorí druhej: „Vidím, že tu ktosi je, ale poznám vás len po hlase. Doma som sama a vravia mi, že ak by mi bolo zle, aby som dvihla telefón a zavolala, že prídu. Povedala som im: napíšte mi telefónne číslo veľkými literami na biely papier. A napísali. Ale keď volám, vždy sa mi v telefóne ozve: „Voláte neexistujúce číslo. Zavolajte prosím informácie! A čo ja mám čo volať nejaké informácie a ani neviem, kde to mám volať na tie informácie. A tak zložím telefón a už nikde nevo-lám. Ale keď naši prídu, vyčítajú mi, prečo som nevolala. No ja im vravím: Napíšte mi číslo veľkými literami...“

A zase to šlo dookola. Okuliare na očiach však musela mať, hoci neviem načo. Ale tetušky čosi mali spoločné: na ich nemocničnom posteľnom sto-líku ležal ruženec. Modlievali sa ho denne a často i v noci, keď im spánok neprichádzal, alebo keď sa necítili dobre. A tak tichučko ležali, trpeli a modlili sa. Bože, koľko sa len toho namodlili. A v rádiu počúvali sv. omšu a nahlas odpovedali. Keď prišiel pán dekan – to akože ten kňaz, ktorý im prinášal sv. prijímanie a oni ho úctivo oslovovali „dekan“ – všetky prijímali eucharistiu s takou samozrejmosťou ako raňajky, obed či liek. A tak očaká-vali svoj „deň“, svoju „hodinu“, ktorá mala prísť a oni ju už tušili. Lebo roky sú roky. Ktosi raz počas návštevnych hodín nahlas poznamenal, že nie je to s nimi ľahké, ale určite poučné.

Lucia Domenová

V moci diabla

Prešli temné dni utrpenia a svitol nový deň nám všetkým... Áno, uplynul rok a my opäť s radosťou slávime naše najväčšie sviatky. Práve počas týchto slávnostných a požehnaných dní sa v našich chrámoch ozývajú slová vďaky a hymny na slávu víťazného Krista: „Raduj sa ľudské stvorenie, Pán smrť oblúpil, od smrti dnes Ťa zachránil a z diabla rúk vykúpil...“ (JKS 201)

Je to nádherná obeť, ktorú nám dal Pán Ježiš. O to väčšia, keď si uvedomíme silu moci, s ktorou kvôli našim hriechom bojoval. Možno je to nezvyčajné, ale chcela by som sa, aspoň prostredníctvom tohto článku, venovať otázke diabla, otázke pokašiteľa...

Nedávno vyvolal medzi mladými vysokoškôlkami živú diskusiu film, ktorý si v týchto dňoch môžete pozrieť v našich kinách. Bol nakrútený podľa skutočnej udalosti, ktorá sa stala v roku 1976 v Nemecku. Film nesie názov V moci diabla (pôvodný titul – The Exorcism of Emily Rose). Pozrela som si tento film so svojimi kamarátkami v našej internátnej izbe. Aj príbeh sa začína v takejto miestnosti, keď mladé dievča - Anneliese Michel – posadne diabol. Začínajú sa u nej prejavovať zvláštne symptómy, ktoré však lekári pripisujú epilepsii, nasadia jej lieky a práve tie sú príčinou toho, že následný exorcizmus, ktorý na nej istý kňaz s povolením arcibiskupa vykoná, sa nepodarí a dievča zomiera. Samozrejme, film je len voľnou interpretáciou skutočného príbehu a jeho tvorcovia sa snažili aj o „citové“ zapôsobenie na diváka. Očividne sa im to aj podarilo, lebo film bol dlhú dobu na vrchole rebríčka „najlepší horor“.

Scéna z filmu V moci diabla

Myslím si, že fakt, že film je doslova hrôzostrašný, nie je pre nás kresťanov podstatné. Dôležité je, koľko otázok prináša, a to nielen pre veriacich, ale aj neveriacich. Tejto téme sa venoval aj P. Milan Bubák SVD, zakladateľ Univerzitného pastoračného centra svätého Jozefa Freinadementza v Bratislave, vo svojej kázni počas prvej pôstnej nedele. Oslovil nielen mňa, ale predpokladám, že aj ostatných mladých práve tým, že vyslovil mnoho otázok k tejto téme: „Neveriaci majú k filmu svoje otázky, napríklad: Je vo svete duchovno alebo len materiálno? Existuje diabol? Existuje Boh? A ak áno, aké by to malo mať pre nás dôsledky? Ak jestvuje diabol, nie je to aj dôkaz, že jestvuje aj Boh? Ak to tak je, nebude pre múdreho človeka rozumnejšie slúžiť radšej Bohu ako ničomu alebo dokonca diablovi? Stačí pri vysvetľovaní istých javov v našom svete i osobnom živote iba náš rozum či vedecké dôkazy, alebo jestvuje aj iná rovina myslenia a dokazovania, ktorá má rovnakú váhu, ako rovina vedecko-faktuálna. Ak má, ako zistiť, že dôkazy sú hodnoverné, ako sa nepomyliť? Akú váhu prikladať tušeniú? Kde je hranica medzi chorobou a posadnutosťou? My, veriaci, sa však pýtame: Ako je možné, že „svätica“ Emily mohla byť posadnutá diablom? Ako človek, ktorý vyrastá v dobrej veriacej rodine a žije v stave milosti môže byť posadnutý? Môže diabol pojsť do kohokoľvek bez jeho vlastného súhlasu, alebo sa mu možno ubrániť? Sme v rukách diabla ako hračka, alebo jestvuje spôsob, ako sa mu vyhnúť?“

Ešte s mnohými inými otázkami som sa stretla medzi mladými aj ja. Myslím si, že je dobré, keď sa pýtame, keď pátrame, keď chceme poznať odpovede... Pre mňa je to akýsi dôkaz toho, že cirkev je živá a mladá.

Emily z filmu V moci diabla

Pri jednej svätej spovedi sa ma opýtal kňaz, ktorého rúcho prezrádzalo jeho príslušnosť k františkánom, prečo si myslím, že Adam a Eva v raji zhršili. Bola som dosť zaskočená touto „neobvyklou“ a zároveň prostou otázkou, no odpovedala som: „Ási preto, že podľahli pokušeniu.“ Po chvíľke mlčania povedal: „Nie. Lebo sa rozprávali s Pokušením.“ Dosť dlho som rozmýšľala nad touto vetou a spojila som si ju nielen s videným filmom, ale aj so životom vysokoškôlkov. Dokáže nás uchvátiť film, v ktorom diabol vykrikuje svojich šesť mien - Lucifer, Judáš Iškariotský, Nero, Kain, Hitler a Fleischmann, padnutý kňaz zo 16. storočia, ale nevystupuje aj v súčasnosti medzi nami pod menami alkohol, drogy, sex? Som presvedčená, že je tu, ale stále vedíme my, vďaka Tomu, ktorý nás vykúpil z jeho moci.

Svoje zamyslenie by som chcela ukončiť slovami P. Bubáka: „budme si istí, že pokúšaní budeme aj tak; presne tak, ako bol pokúšaný i Ježiš. K pokušeniam prichádza hlavne vo chvíľach rozhodovania sa. A čím viac pre dobro sa človek rozhoduje, tým s väčším pokúšaním môže počítať. No „ak je Boh s ním, kto je proti nemu?“ (porov. Rim 8,31). Človek boží má v sebe pokoj. Oddanie sa zlu šťastím nikdy nie je. Je to cesta k deštrukcii. A myslím si, že dnes je veľa ľudí - dovolím si povedať - posadnutých diablom.“

Lucia Hudáková

Pane, ja nenachádzam slov!

Sedím pred počítačom a „čumím“. Nič mi nenapadá. Čo mám napísať o Tvojom víťazstve, Bože? Pozerám. Kameň je odvalený, učeníci prekvapení, Ty - víťaz nad všetkými a nad všetkým ... Pane, ja nenachádzam slov! Momentálne sa zmôžem iba na „ďakujem, teším sa z toho“.

Kapitulácia?

Veľkonočným ránom umlčal Boh viacerých svojich neprajníkov. Ktovie, ako sa tváрили farizeji, zákonníci a Pilát. Aj dnes mnohí nemôžu pochopiť, že sa dá vstať z mŕtvych. Vedci nám už povedali mnoho možností, ako sa to mohlo stať a že to nie je zázrak, ale nejaký jav prírody. Vážení, a vy nepovažujete deje v prírode za zázrak? A čo smrť, ktorej sa všetci tak bojíme? Aj ona musela zložiť svoje „zbrane“.

Ale je tu ešte niekto, kto by mal zložiť zbrane, nemyslíte?

Boh vstal z mŕtvych. Za touto vetou je bodka. No pre Ježiša to neznamená koniec „šichty“. On je tu pre nás vždy, ochotný pomôcť, potešiť dušu. Áno, Kristus je naša radosť. Je ukrytý v úsmeve kamaráta, ktorý potrebuješ, keď ti je ťažko. Boh nám ponúka mnoho radostí, aby sme sa nimi občerstvili počas náročnej ceste životom. Myslím, že nemusíme vyhrať milión ani ležať na pláži, aby sme si urobili radosť.

Treba sa tešiť z úplných maličkostí – že sme ráno vstali, že máme dať čo do úst, že nie sme analfabeti, že nemusíme utekať z vlastnej krajiny, že máme to a to...

Potom nezabudnime pozdvihnúť oči k nebu a povedať : „Ďakujem, Bože.“

No a jasné! Aj my rozdávajme radosť!

Mládežnícke stretká

Naša mládež, ako som už o nej písala, sa naďalej stretáva každý piatok po svätej omši na fare. Stretnutia sa začínajú modlitbou. Každý týždeň si niekto iný pripraví tému, na ktorú sa potom diskutuje. Určite tam nechýba dobrá nálada a Božia prítomnosť. Lepšie je okúsiť na vlastnej koži, ako iba si to tu prečítať. Preto sa vám určite oplatí prísť!

Streťkárom som položila aj otázku. Bola veľmi jednoduchá : Čo ťa vie potešiť? Z čoho máš radosť?

„Ten, ktorý neudal svoje meno“: „Ak počujem dobrý vtip a ak niekoho obdarujem.“

„Lienočka“ : „Najväčšiu radosť

mám, ak spravím niečo dobre. Malé detičky ma vedia tiež potešiť, no a radosť mám aj z ľudí, s ktorými sa stretávam na fare.“

„19 – ročný študent“: „Ak mi niekto odpíše na e – mail, ak niekomu pomôžem v škole a keď sa dobre najem. :)“

„Streťkář“: „Najväčšiu radosť mám z dobre prežitého dňa, z vytrvania v pokušení a pokojného usínania večer.“

„Streťkářka“: „Vedia ma potešiť maličkosti a bežné, každodenné veci, hlavne keď si uvedomím, že ich mám.“

„Slniečko“: „Najväčšiu radosť mám, keď môžem niekomu pomôcť a stretnem ľudí, ktorých som už dávno nevidela.“

„Posledný opýtaný“: „Keď môžem „vypnúť“ a počujem dobrý vtip.“

Všetkým ďakujem za odpovede.

Nová téma

Už dlho sme sa nevenovali žiadnej téme, preto nabudúce v mládežníckej stránke nájdete niečo, čo sa týka povolání, zamestnania a pod.

Budúca téma teda je : Ja a povolania

Teším sa na vás aj v ďalšom čísle PaD a prajem vám radosnú Veľkú noc!

Lucia Dutková

Ahoj Dobráčikovia!

Po krásnej dlhej zime objavujeme prvé púčiky na stromoch, tráva ozelenieva, kvietky otvárajú oddýchnuté očka, vtáčky štebotajú na príchod teplejších dní. Všetko oplýva radosťou. Nie je to náhodou. Veľkú Noc, oslavu Kristovho zmŕtvychvstania nám symbolizuje i príroda práve svojou krásou a radosťou v jarných dňoch. Akoby chcela pomôcť nám ľuďom spievať Bohu na slávu. Cítite to, kamaráti?

Tajomstvo Veľkej noci

Pán Ježiš nám svojou smrťou vybojoval večný život. Teda smútok nahrádza nová radosť. Život človeka sa nekončí posledným výdychom, ale môže pokračovať. Ako to tam bude? Tu nám neostáva nič iné, len citovať sv. písmo: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ...

Z týchto slov vyplýva, že je sa na čo tešiť. Čo poviete, Dobráčikovia? Oplatí sa žiť čestne a podľa vzoru Pána Ježiša?

Svätý František Assiský

Kedže ste nestihli zareagovať na úlohu z minulého čísla časopisu, začneme my. Avšak naďalej očakávame vaše ohlasy. Napíšte nám niečo o vašom obľúbenom svätcovi. Čím vám je príkladom?

My vám predstavíme Svätého Františka Assiského, ktorý je obľúbený v našej rodine. Tiež „pasuje“ k tomuto jarnému obdobiu, pretože miloval prírodu a chválil Boha za všetko živé stvorenie. Žil v 12. storočí v Taliansku. Jeho otec bol bohatým

Súťaž

Po napísaní veľkonočného odkazu pre vás nám synček roztrhol papier. Pomôžte mu ho poskladať naspäť. Dozviete sa znenie odkazu.

Zasmej sa

- ☺ *Petrík lútuje hriechy v spovednici:*
„Bože môj, celý srdcom Ťa milujem, a preto Ťa veľmi lúťujem.“
- ☺ *Sv. Tomáš Morus mal manželku, ktorá bola nízkeho vzrastu. Raz sa ho priatelia pýtali, podľa čoho si vyberal ženu. Jeho odpoveď: „Volil som menšie zlo.“*
- ☺ *Okolo desiatej hodiny ráno mama budí svojho syna.*
 - Už je čas vstávať. Musíš ísť do kostola.
 - Nechaj ma. Som unavený. Povedz mi aspoň jeden dôvod, prečo by som mal ísť.
 - Mám dva: dnes je nedeľa a ty si kňaz.

obchodníkom s látkami. Sám František (jeho meno znamená Francúzik alebo malý Francúz, jeho mama pochádzala z Francúzska) rád užíval otcovo

Vzor svätosti

bohatstvo, s priateľmi povystrájal kadejaké šibalstvá. Svoju mladosť prežil hýrivým životom. Okrem toho chcel bojovať. Bojoval v bitke medzi mestami Pergia a Asissi, tam ho zajali a ochorel. Vtedy nastal zlom v jeho živote. Sv. František oľutoval všetky

svoje zlé skutky, obrátil sa, stal sa chudobným a priateľom chudobných, najbiednejších. Sv. Otec Inocent III. schválil regulu sv. Františka a jeho nasledovníkov, františkánov.

Sv. František je príkladom pre všetkých, ktorí zhrešili a dokážu ľutovať svoje zlé skutky. Obrátia sa a Boh im odpustí. Svedčí o tom, že i zo zaťatého hriešnika sa môže stať svätec, bohabojný človek a tiež, že Boh dáva šancu k svätosti každému.

Adriana a Peter Lazorovci ■

spomíname

Kantor Jozef Kamenický

S úctou, láskou, spomienkou a modlitbou sme si 3. apríla 2006 pripomenuli výročie smrti nášho manžela, ocka, dedka, bývalého kantora Jozefa Kamenického.

Chcem sa poďakovať všetkým, ktorí naňho nezabúdate. Kvety, sviece a vence na jeho hrobe dokazujú, že sa pristavíte na krátku a tichú spomienku.

Chcem sa poďakovať všetkým, ktorí naňho nezabúdate. Kvety, sviece a vence na jeho hrobe dokazujú, že sa pristavíte na krátku a tichú spomienku. Dakujem aj Vám, pán farár Duda, že ste kňazom zbožným a dobrého príkladu. Tlmočím Jozefove slová: „Takého kňaza mám rád, ktorý robí to, čo káže.“ Ktorý pracuje, ale sa aj modlí. Stará sa o farnosť po duchovnej stránke, ale zároveň zveľaďuje dedičstvo našich otcov. A práve ten kňaz sa v skoré ráno skláňa nach chorým, modlí sa a vysluhuje mu sviatosť pomazania chorých. A vie, že nemôže urobiť viac.

Pán života a smrti ho prijal k sebe do večnosti v nedeľu Božieho milosrdenstva.

Moje poďakovanie patrí aj mladým organistom, ktorí sa po smrti manžela vyznali z lásky k „ujovi kantorovi“. Mala a chcela som to urobiť skôr, ale nebolo toľko síl, koľko bolo bolesti. A preto to robím teraz. Dakujem! Vedzte, mal Vás rád ako vlastné vnúčať. Boli ste jeho povzbudením a neraz hovoril: „Pane, chcem Ti slúžiť, ale už nevládzem. Tak Ti ostanem aspoň verný, veď náhradu už mám.“ Tešil sa z Vás.

V tichu a modlitbách si naňho spomíname. Nech mu je Pán milostivý!
Marta Kamenická s rodinou

informátor

Ružencové spoločenstvo v Tepličke

V Tepličke sa 5. marca 2006 uskutočnilo stretnutie horliteľiek Ružencového spoločenstva, ktoré zvolala hlavná horliteľka pani Mária Dutková. Na stretnutí sa horliteľky venovali predovšetkým novým Stanovám Ružencového spoločenstva. Správu o hospodárení s finančnými prostriedkami predniesla pokladníčka pani Terézia Dutková. Súčasťou programu bola aj voľba členky Predsedníctva Ružencového spoločenstva v Tepličke, ktorou sa stala pani Marta Lačná. Ružencové spoločenstvo v Tepličke má dvanásť ruží čiže aj jedenásť horliteľiek a jedného horliteľa, ktorí tieto ruže vedú. Sú to pani Mária Jasečková, pani Alžbeta Dzimková, pani Terézia Dutková, pani Mária Koňaková, rod. Hamráková, pani Mária Koňaková, pani Mária Kuchárová, pani Marta Lačná, pani Alena Kočišová, pani Darina Hamračková, pani Mária Dutková a pani Darina Koňaková a pán Emil Šmelko, ktorý vedie ružu dvadsiatich mužov. Predsedníctvo tvoria tri horliteľky. Hlavnou horliteľkou je pani Mária Dutková a dve členky predsedníctva a to pani Terézia Dutková, ktorá je zároveň pokladníčkou a pani Marta Lačná.

Križová cesta s pásmom o živote Jána Pavla II.

Naši diakoni a bohoslovci pripravili v piatom pôstnom týždni Križovú cestu spojenú s pásmom o živote pápeža Jána Pavla II.

Zádušná sv. omša

V stredu 15. marca 2006 sa uskutočnila výročná zádušná sv. omša za pani učiteľku Stachurovú zo Základnej školy v Markušovciach. Zosnulá pani učiteľka tragicky zomrela pri autonehode v Hozelci pri Poprade. O zádušnú sv. omšu požiadali jej kolegovia zo Základnej školy v Markušovciach, ktorí sa na tejto sv. omši aj zúčastnili spolu

s riaditeľom školy pánom RNDr. Dolíhalom. Zádušnú sv. omšu celebroval pán kaplán Valentín Kokoruďa.

Pôstna duchovná obnova

V piatok a v sobotu po štvrtej pôstnej nedeli sa uskutočnila vo farnosti pôstna duchovná obnova v Markušovciach a v Tepličke. Duchovná obnova začala prednáškou o 16,00 hodine, pokračovala poklonou Eucharistie, modlitbou križovej cesty a sv. omšou. Ukončila sa v sobotu ráno sv. omšou a záverečnou prednáškou. V Markušovciach duchovnú obnovu viedol pán farár a v Tepličke pán kaplán. Ústrednou témou tohtoročnej pôstnej duchovnej obnovy bol názov encykliky Benedikta XVI. „Boh je láska“.

V Mukačeve na Ukrajine

V stredu 12. apríla 2006 navštívil pán farár Mukačevo na Ukrajine. Mukačevo je sídlom Gréckokatolíckej eparchie, ktorú vedie biskup slovenského pôvodu Mons. Milan Šašík a tiež sídlom Rímskokatolíckej diecézy, ktorú vedie Mons. Attila Majnek. Pán farár navštívil Mukačevo na pozvanie biskupa Attilu Majneka. Na zhromaždení kňazov diecézy predniesol prednášku s duchovným povzbudením a potom odpovedal na otázky kňazov, ktoré boli predovšetkým praktickej pastoračnej povahy.

Ján Duda,
Valentín Kokoruďa

Pôstna duchovná obnova

Vinš k Veľkej noci

„Pane, Ježišu Kriste,
Ty si do tmy smrti poslal svoje svetlo.
Vo viere najhlbšej samoty, teraz a vždy
prebýva Tvoja skrytá láska
a uprostred Tvojich tajomstiev
Ti vykúpení môžu spievať radostné Aleluja.

Daj nám jednoduchú pokoru viery,
ktorá nás nenechá blúdiť;
a keď nás povoláš do hodín tmy a samoty,
keď všetko sa bude zdať neisté, daj nám aj v tú chvíľu,

keď Tvoja vec bude zápasit' o život, dostatočné svetlo,
aby sme mohli osvietiť druhých,
tých, ktorí to ešte viac potrebujú.

Nech nás ožiari
tajomstvo Tvojej Veľkej noci ako ranná zora,
aby sme boli naozaj veľkonoční ľudia
počas Bielych sobôt dejín.

Daj, aby sme
rovnako vo svetlé i tmavé dni dnešných časov
radostne kráčali cestou k Tvojej budúcej sláve.“

(Benedikt XVI.)